

TIEÑ HADA

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 3 –

Tieň hada

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Kronika Cartera Kana 3 –

Tieň hada

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TIEŇ HADA

TIEŇ HADA

Napísal Rick Riordan

Trom veľkým redaktorkám, ktoré ovplyvnili moju spisovateľskú kariéru:

Kate Miciakovej, Jennifer Besserovej a Stephanii Lurieovej –

čarodejniciam, ktoré oživilo moje slová

Rick Riordan

Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Prvý raz vyšlo v roku 2012 vo vydavateľstve Disney – Hyperion Books, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Text copyright © Rick Riordan 2012

Originál *The Kane Chronicles 3 – The Serpent's Shadow*

ISBN 978-1-4231-4057-3 (Disney – Hyperion Books)

Preklad Magdaléna Havlíková

Redakčná a jazyková úprava Diana Senecká

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., Bratislava ako svoju 824. publikáciu

1. vydanie, 2013

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s. r. o.

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., 2013

Translation © Magdaléna Havlíková 2013

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Kominárska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN v tlačenej verzii 978-80-8089-676-8

ISBN e-knihy 978-80-566-1022-0 (1. zverejnenie, 2019)

Obsah

1. Votrieme sa na oslavu a vypálime ju	11
2. Na slovíčko s chaosom	23
3. Získame skrinku plnú prázdnoty	35
4. Radím sa s vojnovým holubom	49
5. Tanec so smrťou	67
6. Amos sa hrá s akčnými figúrkami	82
7. Škrtí ma starý známy	96
8. Moja sestra kvetináč	112
9. Zia zarazí lávovú bitku	123
10. Návšteva u oca v práci dopadne biedne	139
11. Don't worry, buď Hapi	161
12. Býky so strašnými laserovými lúčmi	176
13. Priateľská hra na naháňačku (s prémiou bolestnej smrti!)	193
14. Hádaj, kto som!	209
15. Zmením sa na fialového šimpanza	219
16. Sadie na sedadle smrti (najhorší nápad všetkých čias)	237
17. Brooklynský dom tiahne do vojny	252
18. Mŕtvy chalan zachraňuje	267
19. Vitajte v diabolskom dome smiechu	278
20. Usadím sa do kresla	289

21. Bohovia sú pod kontrolou, moje city nie	303
22. Posledný tanec (zatiaľ)	312
SLOVNÍČEK	317

VAROVANIE

Toto je prepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kanovci mi podobné nahrávky poslali už dvakrát a ja som ich prepísal ako Červenú pyramídu a Ohnivý trón. Aj keď ma pretrvávajúca dôvera Kanovcov teší, musím vás upozorniť, že tento tretí záznam je najznepokojujúcejší. Páska ku mne domov dorazila v obhorenej škatuli plnej dier od pazúrov a zubov, ktoré nedokázal identifikovať ani môj známy zoológ. Nebyť ochranných hieroglyfov zvonka, škatuľa by svoje putovanie s najväčšou pravdepodobnosťou vôbec neprežila. Čítajte ďalej a pochopíte prečo.

1. Votrieme sa na oslavu a vypálime ju

S
A
D
I
E

Tu Sadie Kanová.

Ak toto počúvaš, tak ti blahoželám! Prežil si súdny deň.

Zároveň sa ti chcem ospravedlniť za všetky nepríjemnosti, ktoré ti mohol koniec sveta spôsobiť. Za zemetrasenia, vzbury, pouličné nepokoje, tornáda, záplavy, cunami a, samozrejme, za toho obrovského hada, ktorý zhltol slnko – za väčšinu z toho, žiaľ, môžeme my. S Carterom sme sa rozhodli, že musíme aspoň vysvetliť, ako sa to stalo. Pravdepodobne to bude naša posledná nahrávka. Až si tento príbeh vypočuješ, bude ti jasné prečo.

Naše problémy sa začali v Dallase, kde ovca chrliaca oheň zničila výstavu kráľa Tutanchamona.

V ten večer organizovali texaskí mágovia slávnosť v záhrade sôch naproti dallaskému múzeu umenia. Páni si vzali smokingy a kovbojské topánky, ženy mali večerné šaty a účesy našuchorené ako chumáče cukrovej vaty.

Vo veľkom stane hrala kapela staré country pesničky. Na strohoch sa ligotali pásy drobných svetielok. Z tajných dvierok v sochách občas vyskočili mágovia, tu a tam niekto vyvolal elektrický výboj, aby spálil otravné komáre, ale inak to vyzeralo ako úplne normálny večierok.

Vodca päťdesiateho prvého nomu J. D. Grissom práve trkotal s hosťami a vychutnával si hovädzie tacos, keď sme ho odtiahli bokom na naliehavú poradu. Robila som to nerada, ale nemali sme inú možnosť, pretože mu hrozilo nebezpečenstvo.

„Útok?“ zamračil sa. „Tá Tutanchamonova výstava je otvorená už mesiac. Keby chcel Apop udrieť, nebol by to dávno spravil?“

J. D. Grissom bol vysoký a mohutný, mal drsnú ošľahanú tvár, jemné hrdzavé vlasy a ruky hrubé ako kôra stromu. Vyzeral asi na štyridsať, ale mágom sa ťažko háda vek. Pokojne mohol mať aj štyristo rokov. Mal na sebe čierny oblek, westernovú kravatu a opasok s veľkou striebornou texaskou hviezdou ako šerif z divokého západu.

„Porozprávame sa po ceste,“ oznámil mu Carter a vykročil na opačný koniec záhrady.

Musím uznať, že braček sa správal dosť seabavedome.

Jasné, stále je to hrozné trdlo. V kučeravých hnedých vlasoch má na ľavej strane peknú lysinu po láskyplnom chňapnutí gryfa a škrabance na jeho tvári dokazujú, že sa ešte nevie poriadne oholiť. No od pätnástych narodenín sa pekne vytiahol a na hodinách bojového výcviku nabral svaly. V čiernom ľanovom úbore vyzeral frajersky a dospelo, zvlášť s mečom zvaným chopeš po boku. Takmer som si ho dokázala predstaviť ako vodcu bez toho, aby som sa pri tom hystericky rozosmiala.

[Čo na mňa tak pozeráš, Carter? Náhodou som ťa opísala dosť veľkoryso.]

Carter sa vyhol bufetovému stolu a cestou si zobral za hrst tortillových čipsov. „Apop má taký zvyk,“ vysvetľoval Grissomovi. „K všetkým ostatným útokom došlo v noci počas novu, za najväčšej tmy. Verte mi, na vaše múzeum udrie dnes v noci. A tvrdo.“

J. D. Grissom sa pretlačil okolo skupiny mágov popíjajúcich šampanské. „K ostatným útokom...“ opakoval. „Myslíte v Chicagu a v Mexiku?“

„A v Toronte,“ dodal Carter. „A... ešte pár ďalších.“

Vedela som, že nechce prezradiť viac. Po tých útokoch, ktoré sme zažili v lete, sme mali obidvaja zlé sny.

Jasné, totálna bitka ešte nenastala. Apop, had chaosu, unikol zo svojho väzenia v podsvetí pred šiestimi mesiacmi, no stále nespustil tú mohutnú inváziu do smrteľného sveta, ktorú sme čakali. Z nejakého dôvodu si dával na čas a uspokojil sa s drobnejšími útokmi na nomy, ktoré sa zdali zabezpečené a spokojné.

Ako tento, pomyslela som si.

Kapela dohrala práve vo chvíli, keď sme šli okolo stanu. Svetlo-vlasá kráska s husľami zamávala na Grissoma slákom.

„Pod' sem, miláčik!“ zakričala naňho. „Potrebujeme havajskú gitaru!“

Prinútil sa k úsmevu. „O chvíľu, zlatko. Hneď sa vrátim.“

Pokračovali sme ďalej. Grissom sa k nám otočil: „To bola moja manželka Anne.“

„Ona je takisto mág?“ zaujímalo ma.

Prikývol a zachmúril sa. „K tým útokom... Odkiaľ beriete istotu, že Apop udrie práve tu?“

Carter mal plné ústa tortillových lupienkov, a tak namiesto odpovede len zahundral: „Hm-mmm.“

„Ide mu o jeden artefakt,“ preložila som to. „Zničil už päť jeho kópií. Posledný exemplár sa nachádza práve na vašej výstave o Tutanchamonovi.“

„Ktorý artefakt to je?“ chcel vedieť mág.

Zaváhala som. Než sme prišli do Dallasu, nasadili sme všetky možné štítové kúzla a ochranné amulety, aby si nás nikto nemohol tajne vypočuť, ale aj tak sa mi nechcelo hovoriť o našich plánoch nahlas.

„Radšej vám ho ukážeme.“ Obišla som fontánu, pri ktorej dvaja mladí mágovia čmárali paličkami na dlažbu žiariace nápisy *Milujem ťa*. „Priviedli sme si vlastný bojový tím. Čaká v múzeu. Keby ste nám dovolili ten artefakt preskúmať, možno radšej aj odviezť do bezpečia...“

„Odviezť do bezpečia?“ zamračil sa Grissom. „Tá výstava je dokonale chránená. Nasadil som na to svojich najlepších mágov, strážia ju vo dne v noci. Myslíte si, že to v brooklynskom dome zvládnete lepšie?“

Zastali sme na konci záhrady. Cez ulicu visel z bočnej steny múzea transparent s kráľom Tutanchamonom cez dve poschodia.

Carter vytiahol mobilný telefón. Ukázal J. D. Grissomovi na displeji fotku – vypálený dom, v ktorom kedysi sídlil stý nom v Toronte.

„Nepochybujem o tom, že máte dobré stráže,“ ubezpečil ho, „ale radšej z vášho nomu nerobme cieľ pre Apopa. Počas tých posledných útokov... hadovi pomocníci nenechali nikoho nažive.“

Grissom sa zadíval na displej telefónu a potom sa obzrel za svojou ženou Anne, ktorá práve hrala twostep.

„No dobre,“ prikývol. „Dúfam, že ten váš tím stojí za to.“

„Je skvelý,“ ubezpečila som ho. „Poďte, predstavíme vás.“

Náša bojová skupina mágov práve brala útokom obchod so suvenírmi. Felix vyčaroval tri tučniaky a tie sa knísali okolo v papierových maskách kráľa Tutanchamona. Náš paviání kamarát Chufu sedel na polici a čítal si Históriu faraónov, čo by vyzeralo dosť pôsobivo, keby ju nedržal hore nohami. Walt – preboha, Walt, prečo? – si otvoril skrinku so šperkmi a fascinovane sa prehrabával medzi náramkami s ozdôbkami a náhrdelníkmi, akoby mali čarovnú moc. Alyssa s nasadením svojej zemnej mágie zdvihla do vzduchu hlinené nádoby a žonglovala s dvadsiatimi alebo s tridsiatimi naraz do tvaru osmičky.

Carter si odkašlal.

Walt stuhol s rukami plnými zlatých šperkov. Chufu sa steperil z police a pritom zrazil väčšinu kníh. Alyssine nádoby popadali na zem. Felix sa pokúsil zahnať tučniaky za pokladnicu. (Z mene nepochopiteľných dôvodov si myslí, že sú to užitočné tvory.)

J. D. Grissom si zabubnoval prstami po texaskej hviezde na opasku. „Toto má byť ten váš skvelý tím?“

„Áno!“ Pokúsila som sa o očarujúci úsmev. „Za tú spúšť sa ospravedlňujeme. Ja to hneď, hm...“

Vytiahla som spoza opaska paličku a predniesla magické slovo: „Hi-nehm!“

V podobných kúzlach som sa zlepšila. Väčšinou už dokážem naviesť silu svojej patrónky, bohyně Eset, a neomdlieť pri tom. A ani raz som neexplodovala.

Vo vzduchu na okamih zažiaril hieroglyf pre „spoj sa“:

Rozbité kúsky nádob sa dali zase dohromady a scelili sa. Knihy vyskočili na police. Masky kráľa Tutanchamona odleteli a odhalili – ach jaj – tučniaky. Naši kamaráti sa tvárili trochu rozpačito.

„Pardon,“ zamrmal Walt a odložil šperky naspäť do skrinky. „Nudili sme sa.“

Nedokázala som sa na Walta hnevať. Bol vysoký, mal atletickú postavu ako basketbalista, oblečený bol v teplákoch a tričku bez rukávov, ktoré odhaľovalo jeho svalnaté ruky. Farba jeho kože pripomínala horúce kakao a jeho pekná tvár vyzerala úplne rovnako vládarsky ako sochy jeho predkov faraónov.

Či sa mi páči? No, to je zložitejšie. Ešte sa k tomu dostanem.

J. D. Grissom prešiel pohľadom náš tím. „Teší ma, že vás všetkých spoznávam.“ Ak fakt cítil nejaké nadšenie, podarilo sa mu to dokonale zamaskovať. „Poďte so mnou.“

Hlavnú halu múzea tvoril rozľahlý biely priestor s prázdnyimi konferenčnými stolíkmi, pódium a stropom takým vysokým, že by sa tam zmestila aj žirafa. Z jednej strany viedli schody na galériu s radom kancelárií. Zasklené steny na druhej strane poskytovali výhľad na nočnú panorámu Dallasu.

Grissom ukázal na galériu, kde strážili dvaja muži v čiernych ľanových hávoch. „Vidíte? Stráže sú všade.“

Muži mali palice a paličky v pohotovosti. Pozreli na nás a ja som si všimla, že im planú oči. Na tvárach mali namaľované hieroglyfy ako vojenské maskovanie.

Alyssa sa ma pošepky spýtala: „Čo to majú s očami?“

„Mágia stráženia,“ domyslela som si. „Tie symboly im pomáhajú vidieť do duata.“

Alyssa si zahryzla do pery. Jej patrónom bol boh zeme Geb, preto mala rada pevné veci ako kameň a hlinu. Neznášala výšky ani vodné hlbiny. A rozhodne sa jej nepáčila predstava duata – magickej ríše, ktorá existuje paralelne s tou našou.

Raz, keď som jej opísala duat ako oceán pod našimi nohami s mnohými vrstvami čarovných dimenzií, ktoré sa ťahajú donekonečna, mala som dojem, že Alyssa dostaneorskú chorobu.

Desaťročný Felix nijaké také výhrady nemal. „Paráda!“ nadchýňal sa. „Aj ja chcem také žiariace oči.“

Prešiel si prstom po tvári a namaľoval si tam svetlofialové škvrny v tvare Antarktídy.

Alyssa sa zasmiala. „Už vidíš do duata?“

„Nie,“ priznal. „No oveľa lepšie vidím svoje tučniaky.“

„Mali by sme švihať,“ pripomenul nám Carter. „Apop zvyčajne udrie, keď je Mesiac na vrchole svojej dráhy. To bude...“

„Agh!“ Chufu zdvihol všetkých desať prstov. Musím uznať, že ten paván má dokonalý zmysel pre astronómiu.

„O desať minút,“ oznámila som. „No super.“

Blížili sme sa k vchodu na výstavu kráľa Tutanchamona, ktorý sa nedal minúť vďaka obrovskému zlatému nápisu VÝSTAVA KRÁĽA TUTANCHAMONA. Stáli tam na stráži dvaja mágovia s mohutnými leopardmi na vôdzkach.

Carter sa začudovane pozrel na Grissoma. „Ako to, že máte neobmedzený prístup do múzea?“

Texasan pokrčil plecami. „Moja žena Anne je predsedníčkou správnej rady. Ktorý artefakt vlastne chcete vidieť?“

„Preštudoval som si plánik vašej výstavy,“ odpovedal Carter. „Poďme. Ukážem vám to.“

Leopardy sa živo zaujímal o Felixove tučniaky, ale strážnici ich zadržali a nechali nás prejsť.

Výstava bola rozsiahla, no pochybujem, že ťa zaujímajú podrobnosti. Bludisko miestností so sarkofágmi, sochami, s nábytkom, so zlatými šperkami a tak ďalej, a tak ďalej. To všetko by som bola pokojne minula. Videla som už toľko egyptských zbierok, že mi to stačí na niekoľko životov, ďakujem pekne.

Okrem toho, všetko, na čo som sa pozrela, mi pripomínalo zlé zážitky.

Prechádzali sme okolo vitrín s figúrkami vešebtov, určite začarovaných, aby na vyzvanie ožili. Takých som pozabíjala kopy. Míňali sme sochy zlostných netvorov a bohov, s ktorými som bojovala osobne – supicu Nechbet, ktorá kedysi ovládla telo mojej babky (to je na dlhé rozprávanie), krokodíla Sobeka, ktorý sa mi pokúsil zabiť mačku (ešte dlhší príbeh), a leviu bohyňu Sachmet, ktorú sme kedysi porazili štiplavou omáčkou (to radšej ani nechci vedieť).

No najviac ma rozhodila malá alabastrová soška nášho kamaráta Besa, trpasličieho boha. Tá plastika bola stará celé veky, ale ja som spoznala jeho mopsličí nos, huňaté kotlety, pupok a milo šerednú tvár, ktorá vyzerala, akoby mu niekto po nej dal panvicou. Poznali sme Besa len pár dní, ale on doslova obetoval vlastnú dušu, aby nám pomohol. Vždy keď ho teraz vidím, pripomenie mi to dlh voči nemu, ktorý nemôžem nikdy splatiť.

Musela som sa pri tej soche zdržať dlhšie, než som si myslela. Zvyšok skupiny ma predbehol a už zahýbal do ďalšej miestnosti asi o dvadsať metrov ďalej, keď sa vedľa mňa ozval nejaký hlas: „Sssst!“

Rozhliadla som sa. Myslela som si, že to povedala Besova socha. Potom sa hlas ozval znovu: „Hej, dievčatko! Počúvaj, nezostáva veľa času.“

Uprostred steny sa vo výške mojich očí vynorila z bielej omietky mužská tvár, akoby chcela ten múr preraziť. Mala zahnutý nos, tenké kruté pery a vysoké čelo. Aj keď mala rovnakú farbu ako stena, vyzerala pekne živá. Prázdny biely oči sa podarilo nasadiť netrpezlivý výraz.

„Ten zvitok nezachrániš, dievčatko,“ varoval ma. „A aj keby, nikdy to nepochopíš. Potrebuješ moju pomoc.“

Odkedy som začala s mágiou, zažila som plno čudných vecí, takže som sa ani veľmi nezľakla. No napriek tomu sa mi nechce veriť každému starému bielemu omietkovému zjaveniu, zvlášť ak mi hovorí dievčatko. Pripomínalo mi nejakú postavu z hlúpych mafiánskych filmov, ktoré tak radi pozerali chalani v brooklynskom dome – možno niečieho krstného otca Vinnieho.

„Kto si?“ spýtala som sa.

Ten chlap si odfrkol. „Ako by si to nevedela! Ako by to vôbec nikto nevedel. Máš dva dni, než ma zničia. Ak chceš poraziť Apopa, potiahni za nitky a dostaň ma odtiaľto.“

„Netuším, o čom to hovoríš,“ odsekla som.

Ten muž nehovoril ako boh zla Sutech, ani ako had Apop, ani ako nijaký z ostatných zloduchov, s ktorými som zatiaľ mala tú česť, ale človek si nemôže byť nikdy istý. Koniec koncov, je tu tá vec zvaná mágia.

Muž vystrčil bradu. „Fajn, chápem. Chceš nejaký dôkaz mojej dôveryhodnosti. Zvitok nezachrániš, ale skús zlatú skrinku. Tá ťa privedie k tomu, čo potrebuješ, ak si dosť bystrá, aby si to pocho-pila. Pozajtra za súmraku, dievčatko. Vtedy moja ponuka vyprší, pretože potom budem navždy...“ Strpol. Vyvalil oči. Napol sa, akoby sa mu okolo krku sťahovala slučka. Pomaly sa rozplynul na-späť do stený.

„Sadie?“ zavolať Walt z konca chodby. „Nie je ti nič?“

Pozrela som sa naňho. „Videl si to?“

„Čo?“ nechápal.

Jasné, že nie, pomyslela som si. Vari by to bola zábava, keby mal vidinu krstného otca Vinnieho aj niekto ďalší? Veď potom by som nemohla uvažovať nad tým, či som sa totálne nezbláznila.

„Ale nič,“ zahovorila som to a rozbehla som sa za nimi.

Vstup do ďalšej miestnosti lemovali dve obrovské obsidiánové sfingy s telami levov a hlavami baranov. Carter hovorí, že tento druh sfingy sa nazýva criosphinx. [Vďaka, Carter. Všetci sme horeli túžbou dozvedieť sa túto zbytočnosť.]

„Agh!“ varoval nás Chufu a zdvihol päť prstov.

„Zostáva päť minút,“ pretlmočil to Carter.

„Počkajte chvíľku,“ zarazil nás Grissom. „Táto miestnosť je zabezpečená najsilnejšími obrannými kúzлами. Budem ich musieť upraviť, aby ste sa dostali dovnútra.“

„Hm,“ spýtala som sa nervózne, „ale tie kúzla aj potom zadržia nepriateľov, ako napríklad obrovské hady chaosu, však?“

Grissom na mňa zazrel podráždeným pohľadom, na aké som si už zvykla. „Ja sa v ochrannej mágii vážne celkom vyznám,“ uistil nás. „Verte mi.“ Zdvihol paličku a začal odriekavať.

Carter ma odtiahol nabok. „Je ti niečo?“ spýtal sa ma.

Musela som po tom stretnutí s krstným otcom Vinniem vyzeráť dosť otrávená. „Nič,“ pokrútila som hlavou. „Niečo som tu videla. Možno to bol len nejaký Apopov trik, ale...“

Pohľad mi zabľúdl na druhý koniec chodby. Walt tam upreto pozoroval zlatý trón v sklenenej vitríne. Nakláňal sa dopredu s jednou rukou na skle, akoby bol úplne mimo.

„Nezabudni, čo si odo mňa chcel,“ povedala som Carterovi.

Podišla som k Waltovi. Svetlo exponátov mu zalievalo tvár a sfarbovalo ju dohnedočervena ako egyptské kopce.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa.

„Na tomto tróne zomrel Tutanchamon,“ vydýchol.

Prečítala som si ceduľku. Nič také sa tam nespomínalo, ale Walt hovoril dosť presvedčivo. Možno dokázal vycítiť to rodinné prekliatie. Kráľ Tutanchamon bol totiž Waltov praprapra... prastrýko a rovnaká genetická pliaga, ktorá ho v devätnástich zabil, teraz kolovala vo Waltovej krvi a silnela tým viac, čím viac nasadzoval mágiu. A predsa s ňou nechcel prestať. Pri pohľade na trón svojho predka si musel pripadať, akoby čítal vlastný nekrológ.

„My nejakú liečbu nájdeme,“ ubezpečovala som ho. „Len čo to vybavíme s Apopom...“

Pozrel sa na mňa a ja som stratila reč. Obaja sme vedeli, akú chabú šancu máme na porážku Apopa. Aj keby sme uspeli, nemáme záruku, že Walt sa dožije osláv víťazstva. Dnes mal jeden zo svojich dobrých dní, a aj tak som v jeho očiach videla bolesť.

„Ľudia,“ zakričal Carter, „sme pripravení!“

V miestnosti za sfingami sa nachádzali „najväčšie hity“ zbierky z egyptského posmrtného života. Drevený Anup v životnej veľkosti pozeral zo svojho podstavca. Na vrchu repliky váh spravodlivosti sedel zlatý pavián, s ktorým začal Chufu hneď koketovať. Boli tam masky faraónov, mapy podsvetia, kopy kanop – nádob, v ktorých sa kedysi uchovávali vnútornosti múmií.

Carter prešiel okolo toho všetkého a zhromaždil nás pri dlhom papyrusovom zvitku v sklenenej vitríne pri zadnej stene.

„O toto vám ide?“ zamračil sa Grissom. „O Knihu prekonania Apopa? Viete predsa, že ani najlepšie kúzla proti Apopovi veľa nezmôžu.“

Carter si strčil ruku do vrečka a vytiahol kus spáleného papyrusu. „Toto je všetko, čo sme zachránili v Toronte. Bola to ďalšia kópia toho istého zvitku.“

Grissom si vzal zvyšok papyrusu. Bol len o niečo väčší než pohľadnica a taký spálený, že sme nerozoznali viac než pár hieroglyfov.

„Prekonanie Apopa...“ prečítal. „No to je jeden z najbežnejších čarovných zvitkov. Zo staroveku sa ich zachovali stovky.“

„Nie.“ Len-len som sa udržala, aby som sa neobzrela cez plece, či nás neodpočúvajú nejaké obrovské hady. „Apopovi ide iba o jednu verziu, ktorú napísal tento chlapík.“

Ukázala som na ceduľku vedľa vitríny.

„Autorstvo prisudzované princovi Chaemwasetovi,“ prečítala som, „známejšiemu ako Setne.“

Grissom sa zamračil. „To je diabolské meno... jeden z najničomnejších mágov, akí kedy žili.“

„Tak sa to traduje,“ potvrdila som, „a Apop ničí len jeho verzie zvitku. Pokiaľ vieme, existovalo šesť kópií. Apop ich spálil už päť. Táto je posledná.“

Grissom si pochybovačne prezeral zvyšky spáleného papyrusu. „Ak Apop naozaj povstal v plnej sile z duata, prečo by sa obťažoval niekoľkými zvitkami? Nedokáže ho predsa zastaviť nijaké zaklínadlo. Prečo svet už dávno nezničil?“

Rovnaké otázky sme si kládli už celé mesiace.

„Apop sa tohto zvitku bojí,“ nadhodila som a dúfala som, že mám pravdu. „Niečo v ňom musí skrývať tajomstvo, ako ho zničiť. Chce sa postarať, aby všetky kópie zmizli, než zaútočí na svet.“

„Sadie, ponáhľame sa,“ upozornil ma Carter. „Útok sa môže začať každú chvíľu.“

Pristúpila som bližšie k zvitku. Bol dlhý približne dva metre a vysoký pol metra, s hustými riadkami hieroglyfov a pestrými ilu-

stráciami. Videla som už kopy zvitkov, ktoré opisovali spôsoby, ako poraziť chaos, aj zaklínadlá, ktoré mali zabrániť hadovi Apopovi zhltnúť boha slnka Rea na jeho nočnom putovaní duatom. Starí Egypťania boli touto vecou dosť posadnutí. Poriadna banda, títo Egypťania.

Viem čítať hieroglyfy – to je jedno z mojich mnohých úchvatných nadaní –, ale v tomto zvitku toho veľa nebolo. Na prvý pohľad som nevidela nič, čo by nám mohlo pomôcť. Obvyklé opisy Rieky noci, po ktorej sa plaví Reova slnečná bárka. Ja som tam bola a stačilo mi, ďakujem pekne. Ďalej som videla rady, ako zvládnuť rozličných démonov duata, s ktorými som sa už tiež stretla. Zabíjala som ich. Nič nové.

„Sadie?“ spýtal sa Carter. „Je tam niečo?“

„Ešte neviem,“ zavrčala som. „Daj mi chvíľku.“

Štve ma, že môj braček knihomoľ je bojový mág, zatiaľ čo odo mňa sa čaká, že budem veľký čitateľ mágie. Nemám trpezlivosť ani na časopisy, nieto na zatuchnuté zvitky.

„Nikdy to nepochopíš,“ varovala ma tá tvár v stene. „Potrebuješ moju pomoc.“

„Musíme to zobrať so sebou,“ vyhlásila som. „Určite neskôr zistím viac...“

Budova sa otriasla. Chufu zajačal a skočil do náručia zlatému paviánovi. Felixove tučniaky sa horúčkovito knísali okolo.

„To znie ako...“ Grissom zbledol, „... výbuch vonku. Tá oslava!“

„Chce nás rozptýliť,“ varoval ho Carter. „Apop sa pokúša odvieť našu pozornosť od zvitku.“

„Útočí na mojich priateľov,“ vyjachtal Grissom napätým hlasom, „na moju ženu.“

„Bežte!“ povedala som mu a prebodla som bračeka pohľadom. „My ten zvitok zvládneme. Grissomova manželka je v nebezpečenstve!“

Mág mi stisol ruky. „Vezmite si ten zvitok. Veľa šťastia.“ Vybehol z miestnosti.

Otočila som sa naspäť k vitríne. „Walt, dokážeš ju otvoriť? Musíme to odtiaľto dostať, ako najrýchlejšie to...“

Miestnosť naplnil diabolský smiech. Zo všetkých strán sa rozoznel suchý ťažký hlas, hlboký ako jadrový výbuch: „To hádam nie, Sadie Kanová!“

Pripadalo mi to, akoby sa moja koža menila na krehký papyrus. Ten hlas som si pamätala. Spomínala som si, aké to bolo, ocitnúť sa blízko chaosu, akoby sa mi krv menila na oheň a vlákna DNA sa rozmotávali.

„Myslím, že vás zničím pomocou strážcov maatu,“ zahrnel Apop. „Áno, to bude zábava.“

Dve obsidiánové sfingy s baraními hlavami pri vchode do miestnosti sa otočili. Postavili sa tesne k sebe, čím zablokovali vstup. Z nozdier im vyšľahli plamene.

Potom naraz prehovorili Apopovým hlasom: „Nikto sa odtiaľto nedostane živý. Zbohom, Sadie Kanová.“

2. Na slovíčko s chaosom

S
A
D
I
E

Prekvapí ťa, že ďalej to šlo všetko od desiatich k piatim?

Asi nie.

Naše prvé straty na životoch boli Felixove tučniaky. Sfingy vy-chrlili oheň a nešťastné vtáky sa rozpustili na kaluže vody.

„To nie!“ zajačal Felix.

Miestnosť sa otriasla, tentoraz oveľa silnejšie.

Chufu završtal, skočil Carterovi na hlavu a zrazil ho na zem. Za iných okolností by to bola psina, ale ja som si uvedomila, že práve zachránil braččkovi život.

Tam, kde Carter dovtedy stál, sa totiž rozpadla zem. Mramorové dlaždice sa rozdrobili ako po údere neviditeľného búracieho kla-diva. Trhlina sa kľukatila miestnosťou, ničila všetko, čo jej stálo v ceste, vsávala veci do zeme a mlela ich na kúsky. Áno... plazila sa, to je to správne slovo. Tá skaza sa pohybovala presne ako had a mierila priamo k zadnej stene a ku Knihe prekonania Apopa.

„Zvitok!“ vykrikla som.

Nikto ma zrejme nepočul. Carter bol ešte na zemi a snažil sa zbaviť Chufua. Felix v šoku kľučal nad kalužami svojich tučniakov a Walt s Alyssou sa ho pokúšali odtiahnuť od tých ohnivých sfíng.

Vytiahla som paličku a zahučala prvé čarovné slovo, ktoré mi napadlo: „Drowah!“

Vo vzduchu vzplanuli zlaté hieroglyfy – povel pre „hranice“. Medzi vitrínou a postupujúcou líniou skazy sa rozhorela svetelná stena:

To kúzlo som používala často, napríklad aby som od seba oddelila bijúcich sa učňov alebo uchránila špajzu pred nočnými nájazdmi hladošov, ale ešte nikdy som ho nenasadila na niečo také dôležité.

Len čo sa to neviditeľné kladivo dostalo k môjmu štítu, začalo sa kúzlo rozpadávať. Trhlina sa rozliezla po svetelnej stene a roztrieštila ju na kusy. Snažila som sa sústrediť, ale pracovala proti mne oveľa mocnejšia sila – sám chaos –, tlačila sa mi do hlavy a ničila moju mágiu.

V panike som si uvedomila, že sa nemôžem vzdať. Bola som chytená v bitke, ktorá sa nedala vyhrať. Apop mi ničil myšlienky rovnako ľahko ako tú zem.

Vtom mi Walt vyrazil paličku z ruky.

Zaliala ma temnota a zrútila som sa do Waltovho náručia. Keď sa mi pred očami zase rozjasnilo, ruky som mala spálené a dymilo sa mi z nich. Bola som v šoku, bolesť som necítila. Kniha prekonnania Apopa zmizla. Nezostalo z nej nič, len kopa trosiek a mohutná diera v stene, akoby ňou prešiel tank.

Od zúfalstva mi zovrelo hrdlo, ale zhlukli sa okolo mňa kamaráti. Walt ma pevne držal, Carter vytasil meč, Chufu obnažil tesáky a zaškriekal na sfingy, Alyssa objala Felixu a ten sa jej rozvzlykal do rukáva. Len čo prišiel o tučniaky, stratil guráž.

„To je všetko?“ zajačala som na sfingy. „Spáliš zvitok a utečieš ako obvykle? Bojíš sa ukázať osobne?“

Miestnosťou sa prehnal ďalší smiech. Sfingy stáli bez pohnutia pri dverách, ale figúrky a šperky vo vitrínach sa otriasali. Odrazu sa ozval bolestný škripot a socha zlatého paviána, do ktorej Chufu predtým hučal, otočila hlavu.

„Lenže ja som všade,“ prehovoril had ústami sochy. „Môžem zničiť všetko, čo si ceníte... a všetkých, na ktorých vám záleží.“

Chufu zúrivo zakvílil. Vrhol sa na paviána a zrazil ho na zem. Socha sa rozpustila na dymiacu kaluž zlata.

Vzápätí však ožila ďalšia – pozlátený drevený faraón s loveckým oštepom. Jeho oči sa podliali krvou, vyrezané ústa sa skrútili do úšklabku. „Tvoja mágia je slabá, Sadie Kanová. Ľudská civilizácia je už stará a prehnitá. Zhltneš slnečného boha a uvrhneš tvoj svet do tmy. Všetkých vás pohltí more chaosu.“

Socha faraóna vybuchla, akoby tej energie bolo priveľa a ona ju už nedokázala udržať. Jej podstavec sa rozpustil, po miestnosti sa kľukatila ďalšia línia diabolskej skazy a drvila dlažbu. Zamierila k vitríne pri východnej stene – k malej zlatej skrinke.

Zachráň to, ozval sa vo mne nejaký hlas – možno moje podvedomie alebo hlas Eset, mojej božskej patrónky. Delili sme sa o myšlienky toľkokrát, že som to nevedela rozoznať.

Spomenula som si na to, čo mi povedala tvár v stene: „Skús zlatú skrinku. Tá ťa privedie k tomu, čo potrebuješ.“

„Tú skrinku!“ zajačala som. „Zastavte ho!“

Kamaráti na mňa nechápavo civeli. Budovou otriasol ďalší výbuch odkiaľsi zvonka. Zo stropu pršali kusy omietky.

„Tieto decká sú to najlepšie, čo proti mne dokážeš postaviť?“ prehovoril Apop zo slonovinového vešebta v najbližšej vitríne – miniatúrneho námorníka v lodičke. „Walt Stone... ty máš ale šťastie. No aj keby si dnes prežil, tvoja choroba ťa zabije ešte pred mojím veľkým víťazstvom. Nebudeš sa musieť pozeráť na skazu svojho sveta.“

Walt sa zatackal. Odrazu som podopierala ja jeho. Spálené ruky ma tak boleli, že som mala čo robiť, aby som sa nepovracala. Trhli na sa vinula po zemi a ďalej mierila k zlatej skrinke. Alyssa namierila na trhlínu palicou a vykrikla zaklínadlo. Podlaha sa na okamih spojila, vyhladila sa na pevný plát sivého kameňa, ale potom sa v nej objavili nové praskliny a sila chaosu sa hnala ďalej.

„Statočná Alyssa,“ zachechtal sa had, „zem, ktorú tak miluješ, sa rozplynie na chaos. Nezostane ti pevné miesto na státie!“

Alyssina palica vzbĺkla. Vykříkla a odhodila ju.

„Prestaň!“ zajačal Felix. Palicou rozbil sklenenú vitřinu a zničil krpateho námorníka spolu s desiatkou ďalších vešeťtov.

No Apopov hlas sa len presunul do jadeitového amuletu Eset na najbližšej soche. „Á, malý Felix, ty ma bavíš. Možno si ťa nechám ako domáceho maznáčika, ako tie smiešne vtáky, ktoré tak zbožňuješ. Zaujímalo by ma, koľko toho vydržíš, než celkom prídeš o rozum.“

Felix namieril paličkou na sochu a zrazil ju na zem. Rozpadajúca sa stopa chaosu už bola v polovici cesty k zlatej skrinke.

„Chce tú skrinku!“ podarilo sa mi zo seba dostať. „Zachráňte ju!“

Jasné, nebol to najpodnetnejší bojový výkřik, ale Carter zrejme pochopil. Skočil pred postupujúci chaos a zabodol do zeme meč. Na obe strany z neho vyšla modrá magická línia – Carterova verzia silového štítu. Línia skazy na tú prekážku narazila a zastavila sa.

„Chudák Carter Kane.“ Hadí hlas sa teraz ozýval všade okolo nás – skákal z jedného artefaktu na druhý a každý z nich pod silou chaosu vybuchol. „Tvoje vedenie je odsúdené na skazu. Všetko, čo si sa snažil vybudovať, sa zrúti. Stratíš tých, na ktorých ti záleží najviac.“

Carterova modrá obranná línia začala poblikávať. Ak mu rýchlo nepomôžem...

„Apop!“ skříkla som. „Prečo stále odkladáš moje zničenie? Sprav to hneď, ty prerastený zradcovský červiak!“

Miestnosťou sa rozľahlo syčanie. Možno by som sa mala pochváliť, že okrem iného dokážem ľudí poriadne našťvať. A očividne to platí aj o hadoch.

Podlaha sa upokojila. Carter uvoľnil svoje štítové kúzlo a takmer sa zrútil. Chufu, pánboh zaplať za jeho pavianí dťvtip, skočil k zlatej skrinke, vzal ju a odskákal s ňou preč.

Keď Apop znovu prehovoril, v hlase sa mu ozývala zlosť. „Výborne, Sadie Kanová. Je načase zomrieť.“

Dve sfingy s baraními hlavami sa pohli a v papuliach im zažiarili plamene. Potom sa vrhli priamo na mňa. Jedna z nich sa našťastie pošmykla na kaluži vody z tučňakov a dostala šmyk doľava.

Tá druhá by mi bola rozpárala krk, keby sa do nej nebola práve včas pustila ľava.

Áno, skutočná ľava v životnej veľkosti. Ak ti to pripadá šibnute, predstav si, ako sa musela cítiť tá sfinga.

Pýtaš sa, kde sa tam vzala ľava? Asi som už spomínala Waltovu zbierku amuletov. Dva z nich dokázali privolať nechutné ľavy. Už som sa s nimi stretla, preto ma veľmi nenadchlo, keď sa mi pred očami mihol tonový dromedár, narazil do sfingy a zvalil sa na ňu. Sfinga zúrivo zavrčala a pokúsila sa vyslobodiť. Ľava pľula a prdela.

„Hindenburg,“ vzdychla som. Len jedna jediná ľava na svete smrdí tak strašne. „Walt, prečo si, preboha...“

„Prepáč!“ zvolal. „Splietol som si amulety!“

Jeho metóda však rozhodne fungovala. Ľava veľmi bojovať nevedela, ale bola ťažká a neohrabaná. Sfinga vrčala a chniapala po zemi, márne sa pokúšajúc striasť dromedára zo seba. No Hindenburg len rozťahal nohy, vydal strašný zvuk a vypustil plyn.

Presunula som sa k Waltovi a snažila som sa spamätať.

V miestnosti doslova vládol chaos. Medzi jednotlivými expozíciami preskakovali úponky červených bleskov. Podlaha sa rúcala. Artefakty ožívali a napádali mojich kamarátov.

Carter zastavil druhú sfingu a bodol ju chopešom, ale obluda odrazila jeho útok rohmi a vychrlila oheň.

Felixa obklopilo tornádo kanop, ktoré doňho búsili zo všetkých strán, a on sa po nich oháňal palicou.

Alyssa v obkľúčení armády maličkých vešebtov zúfalo drmolila zaklínadlá, nasadzujúc zemnú mágiu, aby udržala miestnosť pohromade.

Socha Anupa naháňala Chufua po sále, rozbíjala päťami expozície, zatiaľ čo náš statočný pavián zvieral zlatú skrinku.

Všade okolo nás rástla sila chaosu. Cítila som ju v ušiach ako blížiacu sa búrku. Prítomnosť Apopa otriasala celým múzeom.

Ako som mohla pomôcť všetkým kamošom naraz, zachrániť zlatú skrinku a navyše ešte udržať múzeum, aby sa na nás nezrútilo?

„Sadie?“ ozval sa Walt. „Aký je plán?“

Prvá sfinga konečne striasla Hindenburga z chrbta. Otočila sa a vychrlila oheň na ťavu, ktorá si naposledy uľavila a premenila sa naspäť na neškodný zlatý amulet. Potom sa sfinga otočila ku mne. Netvárila sa nadšene.

„Walt,“ zajačala som, „kry ma!“

„Jasně.“ Neisto si premeral rozzúrenú sfingu. „A ty budeš medzitým robiť čo?“

To by som aj ja rada vedela, pomyslela som si.

„Musíme zachrániť tú skrinku,“ vyhlásila som. „Je to nejaká indícia. Musíme obnoviť maat, inak sa táto budova zrúti sama do seba a my všetci zomrieme.“

„Ako to spravíme?“

Namiesto odpovede som sa sústredila. Zahľadela som sa do duata.

Ťažko sa opisuje, aké to je, vnímať svet v mnohých vrstvách naraz – je to trochu ako pozeráť sa cez 3D okuliare a vidieť okolo vecí rozmazané pestré aury, až na to, že tie aury k tým veciam vždy nesedia a že obrazy sa stále menia. Mágovia si pri pohľade do duata musia dávať pozor. V najlepšom prípade ti bude trochu zle od žalúdka. V najhoršom ti exploduje mozog.

V duate bola tá miestnosť plná krútiacich sa slučiek obrovského červeného hada – Apopova mágia sa pomaly rozvíjala a obkľúčovala mojich kamarátov. Takmer som sa prestala sústrediť, a keďže sa mi dvíhal žalúdok, len-len, že som neprišla o večeru.

Eset, zavolať som, môžete mi trochu pomôcť?

Žilami mi prešla sila bohyně. Rozvinula som zmysly a zbadala bračeka, ako bojuje so sfingou. Na Carterovom mieste stál vojnový boh Hor so žiariacim mečom.

Kanopy víriace okolo Felixa boli srdcia diabolských duchov – temné postavy, ktoré pazúrmí a zubami chniapali po našom kamošovi, ale Felix mal v duate prekvapivo silnú auru. Jej jasná fialová žiara akoby udržiavala duchov v odstupe.

Alyssu obklopila piesočná búrka v tvare obrovského muža. Zatiaľ čo odriekavala zaklínadlá, boh zeme Geb zdvihol ruky a pridržal strop. Armáda vešebtov okolo nej vzbĺkla ako zúrivý požiar.

Chufu vyzeral v duate rovnako ako inokedy, ale keď skákal okolo sály, vyhýbajúc sa Anupovej soche, zlatá skrinka v jeho náručí sa otvorila. Vnútri vládla číra temnota – akoby bola plná atramentu z chobotnice.

Netušila som, čo to má znamenať, ale potom som sa pozrela na Walta a zalapala po dychu.

V duate ho zahalila blikajúca sivá látka – plátno múmií. Telo mal priesvitné. Kosti mu svietelkovali ako pod röntgenom.

To jeho prekliatie, pomyslela som si. Je poznamenaný smrťou.

Bolo to ešte horšie: sfinga naproti nemu predstavovala stred búrky chaosu. Z tela jej vychádzali oblúky červených bleskov. Jej barania tvár sa premenila na hlavu Apopa so žltými hadími očami a zubami s odkvapkávajúcim jedom.

Zaútočila na Walta, ale než stihla udrieť, Walt po nej hodil jeden amulet. Zlaté reťaze explodovali oblude do tváre a obalili jej tlamu. Sfinga sa zatackala a začala sa mykať ako pes s náhubkom.

„To nič, Sadie.“ Waltov hlas znel hlbšie a sebavedomejšie, akoby bol v duate starší. „Povedz to zaklínadlo. Rýchlo.“

Sfinga napla čeľuste. Zlaté reťaze zastonali. Druhá sfinga zatlačila Cartera až k stene. Felix klesol na kolená, purpurová aura zlyhávala vo víre temných duchov. Alyssa prehrávala boj s rúcajúcou sa sálou a okolo nej padali kusy stropu. Socha Anupa chytila Chufua za chvost a zdvihla ho. Visel dolu hlavou, jačal a zvieral v náručí zlatú skrinku.

Teraz alebo nikdy: musela som znovu nastoliť poriadok.

Použila som silu Eset a siahla som tak hlboko do vlastných zásob mágie, až som zacítila, ako mi začína horieť duša. Prinútila som sa sústrediť a vyslovila som najmocnejšie zo všetkých božských slov: „Maat.“

Predo mnou sa rozhorel hieroglyf – malý a jasný ako miniatúrne slnko:

„Dobre!“ vyhrkol Walt. „Udržuj to!“ Nejakto sa mu podarilo priťahnúť reťaze a chytiť sfingu za papuľu. Zatiaľ čo obluda sa naňho tlačila z celej sily, Waltova zvláštna sivá aura sa šírila po jej tele ako infekcia. Sfinga syčala a zvjala sa. Zacítila som závan hniloby ako z hrobky – taký silný, že som sa takmer prestala sústrediť.

„Sadie,“ naliehal Walt, „udržuj to kúzlo!“

Zamerala som sa na hieroglyf. Sústredila som všetku energiu do toho symbolu poriadku a tvorenia. Slovo zažiarilo jasnejšie. Obe sfingy sa rozpadli na prach. Kanopy spadli na zem a roztrieštili sa. Anupova socha pustila Chufua a ten padol na hlavu. Vojsko vešebtov okolo Alyssy stuhlo a jej zemná mágia sa šírila po sále, uzatvárala praskliny a podopierala steny. Cítila som, ako sa Apop so zúri-
vým syčaním sťahuje hlbšie do duata.

Hneď potom som omdlela.

„Ja som ti vravela, že to dokáže,“ ozval sa láskavý hlas.

Hlas mojej mamy... ale to bol, samozrejme, nezmysel. Mama zomrela, čo znamená, že s ňou hovorím len príležitostne a iba v podsvetí.

Vrátil sa mi aj zrak, hoci som videla rozmazane a tlmene. Skláňali sa nado mnou dve ženy. Jedna bola mama – svetlé vlasy mala zopnuté dozadu a tmavomodré oči jej pyšne žiarili. Bola priesevitná, ako už duchovia bývajú, ale jej hlas znel srdečne a veľmi živo. „To ešte nie je koniec, Sadie. Musíš ísť ďalej.“

Vedľa nej stála Eset v bielom hodvábnom rúchu. Za chrbtom jej poblikávali dúhové krídla. Lesklé čierne vlasy mala spletené pomocou náramkov z diamantov a v tvári bola rovnako krásna ako mama, akurát vyzerala vladárskejšie a menej privetivo.

Nevysvetľuj si to zle. Odkedy som sa s Eset delila o myšlienky, viem, že si o mňa svojím spôsobom robí starosti, ale bohovia nie sú ľudia. Nedokážu nás brať inak ako užitočné nástroje alebo roztočilých maznáčikov. Ľudský život bohom nepripadá o nič dlhší než život obyčajnej myšky.

„Nemohla som tomu uveriť,“ odpovedala Eset. „Posledný mág, ktorý povolal maat, bola sama Hatšepsut, a aj tá to dokázala iba s falošnou bradou.“

Netuším, čo tým chcela povedať. Rozhodla som sa, že to ani nechcem vedieť.

Pokúšala som sa pohnúť, ale nešlo to. Pripadala som si, akoby som bola ponorená vo vani s teplou vodou a tváre tých dvoch žien sa vznášali hneď nad hladinou.

„Sadie, počúvaj pozorne,“ kládla mi na srdce mama. „Nevyčítaj si tie obete. Až zostavíš plán, tvoj otec bude proti. Musíš ho presvedčiť. Povedz mu, že je to jediná cesta, ako zachrániť duše mŕtvych. Povedz mu...” zosmutnela, „... povedz mu, že je to jediná cesta, ako sa zase stretnúť so mnou. Musíš uspieť, moja milá.“

Chcela som sa spýtať, čo to znamená, ale nedokázala som prehovoriť.

Eset mi siahla na čelo. Prsty mala studené ako ľad. „Nesmieme ju už viac zaťažovať. Zatiaľ zbohom, Sadie. Rýchlo sa blíži čas, keď sa budeme musieť zase spojiť. Si silná, ešte silnejšia než tvoja matka. Spoločne budeme vládnuť svetu.“

„Chceš povedať, že spoločne porazíte Apopa,“ opravila ju mama.

„Samozrejme,“ prisvedčila Eset, „tak som to myslela.“

Ich tváre splynuli a rozmazali sa. Prehovorili jediným hlasom: „Milujem ťa.“

Pred očami sa mi prehnila víchrica. Okolie sa zmenilo a odrazu som stála na temnom cintoríne s Anupom. Nie s tým plesnivým starým bohom so šakaľou hlavou, čo sa objavuje v egyptskom pohrebnom umení, ale s Anupom, ako ho zvyčajne vídavam – s mladíkom s hrejivými hnedými očami, so strapatými čiernymi vlasmi a s nepredstaviteľne a protivne krásnou tvárou. Chcem povedať – ak je boh, má nespravodlivú výhodu. Môže vyzeráť, ako sa mu zachce. Prečo sa mi vždy musí zjavovať v tejto podobe, ktorá mi robí z vnútorností vianočku?

„Paráda,“ podarilo sa mi dostať zo seba. „Keď si tu, asi som už po smrti.“

Anup sa usmial. „Mŕtva nie si, aj keď si k tomu nemala ďaleko. Bol to riskantný ťah.“

Tvár sa mi rozhorela a postupovalo to dolu ku krku. Nevedela som, či je to z rozpakov, od hnevu alebo od radosti, že ho vidím.

„Kde si bol?“ zaujímalo ma. „Šesť mesiacov, a ani slovo.“
Jeho úsmev sa rozplynul. „Nedovolia mi stýkať sa s tebou.“

„Kto ti to nedovolí?“

„Sú také pravidlá,“ vykrútil sa z toho. „Aj teraz nás pozorujú. No ocitla si sa tak blízko smrti, že si môžem dovoliť pár chvíľ. Musím ti povedať, že si dostala dobrý nápad. Hľadaj to, čo tam nie je. Je to jediná cesta, ako prežiť.“

„Jasné,“ zavrčala som. „Vďaka, že nehovoríš v hádankách.“

Ten hrejivý pocit mi prenikol až k srdcu. Začalo mi biť a ja som si zrazu uvedomila, že odkedy som omdlela, netĺklo. To asi nebolo úplne v poriadku.

„Sadie, ešte niečo.“ Anupov hlas začal slabnúť. Jeho obraz sa pomaly rozplýval. „Musím ti povedať...“

„Povedz mi to osobne,“ skočila som mu do reči. „Nijaké nezmysly s víziami smrti.“

„Nemôžem. Nedovolia mi to.“

„Hovoríš ako malý. Si boh alebo nie? Môžeš si predsa robiť, čo chceš.“

Oči mu potemneli od zlosti. Potom sa na moje prekvapenie rozosmial. „Už som zabudol, ako sa vieš nahnevať. Pokúsím sa ťa navštíviť... na chvíľku. Musíme niečo prebrať.“ Načiahol sa a pohladkal ma po tvári. „Už sa prebúdzáš. Zbohom, Sadie.“

„Nechod' preč.“ Chytila som ho za ruku a pridržala som si ju na tvári.

Teplo sa mi šírilo do celého tela. Anup sa rozplynul.

Prudko som otvorila oči. „Nechod' preč!“

Spálené ruky som mala zaviazané a zvierala som chlpatú paviániu labu. Chufu na mňa pozerol trochu popletene. „Agh?“

No paráda. Flirtujem tu s opicou.

Omámene som sa posadila. Okamžite ma obklopili Carter a ostatní kamoši. Sála sa nezrútila, ale celá výstava kráľa Tutanchamona bola v troskách. Mala som pocit, že spoločnosť priateľov dallaskeho múzea umenia nás tak skoro na ďalšiu návštevu nepozve.

„Č-čo sa stalo?“ vykoktala som. „Ako dlho...“

„Bola si dve minúty mŕtva,“ vyjachtal Carter roztraseným hlasom. „Teda, netŕklo ti srdce, Sadie. Myslel som... bál som sa...“ Zasekol sa. Chudák chlapec. Bezo mňa by bol fakt v háji.

[Au, Carter! Neštuchaj do mňa.]

„Povolala si maat,“ vyhlásila Alyssa s úctou. „To je... nemožné.“

Aj ja by som povedala, že je to nemožné. Použiť božské slová a vytvoriť nejakú vec ako zviera alebo stoličku alebo meč – už to je dosť ťažké. Povolať živel ako oheň alebo vodu je ešte ťažšie. No povolať len pojem, ako je poriadok – to sa skrátka nedá. V tej chvíli ma však všetko príliš bolelo na to, aby som dokázala oceniť, aká som úžasná. Pripadala som si, akoby som práve privolala nákovu a tá sa mi zrútila na hlavu.

„To bola náhoda,“ vydýchla som. „Čo tá zlatá skrinka?“

„Agh!“ Chufu hrdo ukázal na skrinku, ktorá stála neďaleko, v bezpečí a nedotknutá.

„Dobrý paviánik,“ pochválila som ho. „Večer dostaneš piškóty navyše.“

Walt sa zamračil. „Lenže Kniha prekonania Apopa bola zničená. Ako nám pomôže tá skrinka? Hovorila si, že to má byť nejaká indícia...“

Zdalo sa mi ťažké pozrieť sa na Walta bez výčitiek svedomia. Už celé mesiace som váhala medzi ním a Anupom a od Anupa nebolo fér, že mi vchádzal do snov, taký úžasný a nesmrteľný, zatiaľ čo chudák Walt riskoval život, aby ma zachránil, a zo dňa na deň slabol. Pamätala som si, ako vyzeral v duate v tom prízračnom sivom plátne múmií...

Nie. Nemohla som na to myslieť. Prinútila som sa sústrediť na zlatú skrinku.

„Hľadaj to, čo tam nie je,“ kládol mi na srdce Anup. Hlúpi bohovia a ich hlúpe hádanky!

Tá tvár v stene – krstný otec Vinnie – mi povedala, že nám tá skrinka dá návod, ako poraziť Apopa, len ak som dosť bystrá na to, aby som to pochopila.

„Ešte neviem, čo to znamená,“ priznala som. „Keby nám Texasania dovolili odniesť si ju do brooklynského domu...“

Vtom ma prepadla hrôza, lebo mi to konečne došlo. Zvonka sa už neozývali nijaké výbuchy, len hrozivé ticho.

„Tí Texasania!“ vykrikla som. „Čo sa im stalo?“

Felix a Alyssa vyrazili k východu. Carter a Walt mi pomohli vstať a rozbehli sme sa za nimi.

Všetky stráže zmizli zo svojich stanovišť. V hale múzea a vonku za sklenenými stenami sme zbadali stĺpy bieleho dymu stúpajúce zo záhrady sôch.

„Nie,“ zamrmlala som, „nie, nie.“

Hnali sme sa cez ulicu. V pestovanom trávniku bol teraz kráter veľký ako plavecký bazén. Dno mal posiate roztavenými kovovými sochami a kusmi kameňa. Chodby, ktoré kedysi viedli do sídla päťdesiateho prvého nomu, sa zrútili ako obrovské mravenisko, ktoré rozdupal nejaký vandal. Kráter lemovali kusy tlejúcich večerných šiat, rozmlátené podnosy s tacos, rozbité poháre na šampanské a polámané palice mágov.

„Nevyčítaj si tie obete,“ povedala mi mama.

Ako v sne som sa presunula k zvyškom patia. Polovica betónovej dosky sa odlomila a zviezla sa do krátera. V blate vedľa lesknúceho sa kusa striebra sa váľali ohorené husle.

Carter zastal vedľa mňa. „Musíme... musíme hľadať...“ hlesol. „Možno to niekto prežil.“

Prehltla som vzlyk. Netušila som prečo, ale bola som si úplne istá: „Nikto to neprežil.“

Texaskí mágovia nás prijali medzi seba a pomáhali nám. J. D. Grissom mi potriasol rukou a poprial šťastie, kým odbehol zachraňovať svoju manželku. No my sme už v iných nomoch videli, čo Apop dokáže. Carter Grissoma varoval: „Hadovi pomocníci nenechávajú nikoho nažive.“

Kľakla som si a zdvihla ten lesknúci sa kúsok striebra – napoly roztavenú texaskú hviezdu z opaska.

„Sú mŕtvi,“ oznámila som. „Všetci.“

C
A
R
T
E
R

3. Získame skrinku plnú prázdnoty

S tými veselými slovami mi Sadie odovzdala mikrofón.

[To ti teda ďakujem, sestrička.]

Veľmi rád by som povedal, že Sadie sa s tým päťdesiatym prvým nomom mýlila. Veľmi rád by som povedal, že sme našli všetkých texaských mágov v bezpečí a zdravých. No nenašli. Nenašli sme nič, len trosky po bitke: spálené slonovinové paličky, pár rozbitých vešebtov, útržky tlejúceho plátna a papyrusu. Rovnako ako po útokoch v Toronte, Chicagu a Mexiku mágovia skrátka zmizli. Opäť boli vyparení, pohltení alebo zničení nejakým strašným spôsobom.

Na kraji krátera horel v tráve jeden hieroglyf: isfet – symbol chaosu. Mal som pocit, že ho tam nechal Apop ako svoju vizitku.

Všetci sme boli v šoku, ale nemali sme čas trúchliť nad priateľmi. Úrady smrteľníkov začnú čoskoro zisťovať, čo sa tam stalo. Museli sme napraviť škody, ako to len šlo, a odstrániť všetky stopy mágie.

S kráterom sa toho veľa robiť nedalo. Miestni budú skrátka musieť uveriť, že ho má na svedomí výbuch plynu. (Na ten sa zvažuje plno vecí.)

Pokúsili sme sa opraviť múzeum a obnoviť zbierku kráľa Tutanchamona, ale nebolo to také ľahké, ako uviesť do poriadku obchod so suvenírmi. Mágia nezmôže všetko. Takže ak sa vydáš na nejakú výstavu o kráľovi Tutanchamonovi a všimneš si na exponátoch

praskliny a spáleniny alebo zbadáš sochu s hlavou pripevnenou naopak – ospravedľňujeme sa. S najväčšou pravdepodobnosťou je to naša vina.

Keď polícia zablokovala ulice a uzavrela zónu v okolí výbuchu, zhromaždil sa náš tím na streche múzea. Za priaznivejších okolností by sme použili nejaký artefakt a otvorili portál, cez ktorý by sme sa dostali naspäť domov, ale v posledných mesiacoch, keď Apop silnel, bolo cestovanie portálmi dosť riskantné.

Namiesto toho som zahvízdal a privolal odvoz. Gryf Šiši sa k nám zniesol z vrcholka neďalekého hotela Fairmont.

Nie je ľahké nájsť miesto, kde schovať gryfa, zvlášť ak ťahá loď. Niečo také sa nedá skrátka odstaviť a hodiť hrst mincí do parkovacieho automatu. Okrem toho býva Šiši z cudzích ľudí nervózny a žerie ich, preto som ho umiestnil na strechu Fairmontu s debničkou mrazených moriakov, aby sa nenudil. Museli byť zamrznutí, inak by ich zhltol veľmi rýchlo a dostal by štikú-tavku.

(Sadie mi hovorí, aby som s tou historku pridal. Vraj je ti jedno, čo žerú gryfovia. No tak pardon.)

Skrátka Šiši priletel a pristál na streche múzea. Ak si potrpíš na šibnuté levy so sokolími hlavami, zdal by sa ti krásny. Kožuch mal hrdzavý a počas letu jeho obrovské kolibričie krídla vydávali zvuk ako reťazová píla kombinovaná s kazoo.

„Šííí!“ ozval sa Šiši.

„Jasné, kamoš,“ prikývol som. „Zmizneme odtiaľto.“

Čln, ktorý za sebou ťahal, bol staroveký egyptský model – v tvare veľkého kanoe zo zväzku papyrusového trstia, ktorý Walt začaroval, aby sa udržal vo vzduchu, nech nesie akúkoľvek váhu.

Keď sme s Air Šiši leteli prvý raz, priviazali sme ten čln gryfovi pod brucho, čo nebolo veľmi stabilné. A na chrbte mu človek skrátka sedieť nemôže pre tie vysokorýchlostné krídla, ktoré by ho rozsekali na fašírku. A tak sme to vyriešili člnom ťahaným ako sane. Fungovalo to dobre, ak Felix nepokrikoval dolu na smrteľníkov: „Hohohó, veselé Vianoce!“

Jasné, väčšina smrteľníkov nevidí mágiu ostro, takže netuším,

za čo nás považovali, keď sme im prelietavali nad hlavami. Mnohí z nich si iste vzali silnejšiu dávku upokojujúcich liekov.

Vzniesli sme sa na nočnú oblohu – nás šesť a malá skrinka. Stále som nechápal, prečo má o ňu Sadie taký záujem, ale veril som jej, že je dôležitá.

Pozrel som sa dole na trosky záhrady so sochami. Dymiaci kráter vyzeral ako roztrhnuté jačiace ústa. Už okolo neho blikali majáky hasičských a policajných áut. Uvažoval som, koľko mágov pri tom výbuchu zahynulo.

Šiši nabral rýchlость. Oči ma pálili, ale nebolo to vetrom. Odvrátil som sa, aby to ostatní nevideli.

„Tvoje vedenie je odsúdené na skazu.“

Apop by povedal čokoľvek, aby nás poplietol a prinútil pochybovať o našej veci. No napriek tomu ma jeho slová tvrdo zasiahli. Nechcel som byť vodcom. Stále som sa musel tváriť sebavedome kvôli ostatným, aj keď som sa cítil neisto. Chýbal mi oco, na ktorého by som sa mohol spoľahnúť. Chýbal mi strýko Amos, ktorý odišiel do Káhiry viesť Dom života. A čo sa týka Sadie, mojej panovačnej sestry, tá ma síce podporovala, ale dala mi jasne najavo, že o vodcovstvo nemá záujem. Oficiálne som viedol brooklynský dom ja. Oficiálne som dával príkazy ja. Bral som to tak, že ak urobíme nejakú chybu, napríklad ak dopustíme, aby celý nom zmizol zo zemskeho povrchu, bude to moja vina.

Jasné, Sadie by mi to nikdy nevyčítala, ale ja som to tak cítil.

„Všetko, čo si sa snažil vybudovať, sa zrúti.“

Nemohol som uveriť, že neuplynul ešte ani rok, odkedy sme so Sadie dorazili do brooklynskeho domu, vôbec nič netušiac o svojom dedičstve a schopnostiach. Teraz sme tam viedli výcvik armády mladých mágov na boj proti Apopovi s nasadením cesty bohov – mágie, ktorá sa nepraktizovala tisícročia. Spravili sme veľký pokrok, ale podľa toho, ako dopadol náš posledný boj s Apopom, to nestačilo.

„Stratíš tých, na ktorých ti záleží najviac.“

Prišiel som už o plno ľudí. Moja mama zomrela, keď som mal sedem. Oco sa vlani obetoval a stal sa hostiteľom Usira. Počas leta

mnoho našich spojencov podľahlo Apopovi alebo ich prepadli a zniesli zo sveta odbojní mágovia, ktorí neprijali strýka Amosa ako nového hlavného lektora.

Koho ešte by som mohol stratiť... Sadie?

Nie, nemyslím to cynicky. Aj keď sme vyrastali väčšinu života oddelene – ja som cestoval s ocom po svete a Sadie žila v Londýne s babkou a dedom –, stále je to moja sestra. Za posledný rok sme sa zblížili. Hoci je príšerne otravná, potrebujem ju.

Páni, to znie ale depresívne.

[A ten štuchanec do ruky som čakal. Au!]

Možné ale je, že Apop myslel niekoho iného, napríklad Ziu Rašídovú...

Naša loď sa vzniesla nad rozžiarené predmestie Dallasu. Šiši výzvavo zašiekral a vtiahol nás do duata. Čln zhltna hmla. Teplota klesla k bodu mrazu. Cítil som známe mravčenie v bruchu, akoby sme sa rútili z horskej dráhy. V hmle šepkali príзраčné hlasy.

Práve keď som si začal myslieť, že je po nás, závrat pominul. Hmla sa rozptýlila. Ocitol sme sa opäť na východnom pobreží, vznášali sme sa nad newyorským prístavom smerom k nočným svetlám brooklynského nábrežia a k domovu.

Sídlo dvadsiateho prvého nomu stálo na brehu neďaleko Williamsburského mosta. Obyčajní smrteľníci tam nevideli nič okrem veľkého polorozpadnutého skladiska uprostred priemyselného dvora, ale mágovia ten dom vnímali ako maják – päťposchodové sídlo z vápencových blokov a zo skla v kovových rámoch navrchu skladiska, žiariace žltým a zeleným svetlom.

Šiši pristál na streche, kde na nás už čakala mačacia bohyňa Bastet.

„Moje mačiatka to prežili!“ Chytila ma za ruky a zisťovala, či som zranený, potom to zopakovala so Sadie. Nespokojne zamľaskala, keď si prezerala Sadine obviazané dlane.

Bastetine svietiace mačacie oči pôsobili znepokojujúco. Dlhé čierne vlasy mala zviazané dozadu do vrkoča a jej akrobatická kombinéza menila pri pohybe vzor – striedali sa na nej tigrie pruhy, leopardie škvrny a kaliko. Aj keď som ju mal veľmi rád a veril som

jej, ten pátravý pohľad matky mačky ma privádzal do rozpakov. V rukávoch skrývala nože – vražedné železné čepele, ktoré dokázala jediným pohybom zápästia vtiahnuť do dlaní – a ja som sa vždy bál, že sa pomýli, potľapká ma po tvári a omylom mi odsekne hlavu. Aspoňže sa nás nepokúšala zdvíhať za zátylok alebo obľizovať.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa. „Sú všetci v poriadku?“

Sadie sa roztrasene nadýchla. „No...“

Opísali sme jej zničenie texaského nomu.

Bastet zhlboka zavrčala. Vlasý sa jej zježili, ale vrkoč ich udržal, takže jej temeno vyzeralo ako rozpálená panvica s pukancami. „Mala som byť pri tom,“ vydýchla. „Mohla som vám pomôcť!“

„To by si nemohla,“ pokrútil som hlavou. „Múzeum bolo veľmi dobre chránené.“

Bohovia takmer nikdy nemôžu vojsť na územie mágov vo svojej fyzickej podobe. Mágovia celé tisícročia vynakladali veľké úsilie, aby im zabránili dostať sa tam. Mali sme čo robiť, než sme prerobili zaklínadlá v brooklynskom dome, aby tam Bastet mohla chodiť a zároveň sme sa nevystavili útokom menej priateľských bohov.

Vziať Bastet do dallaského múzea umenia by bolo ako pokúšať sa prepašovať bazuku cez letiskovú kontrolu – síce nie úplne nemožné, ale poriadne zložité a ťažké. Okrem toho Bastet tvorila poslednú líniu obrany v brooklynskom dome. Potrebovali sme, aby chránila našu domovskú základňu a učňov. Dvakrát predtým nám nepriatelia dom takmer zničili. Nechceli sme, aby sa to stalo aj po tretí raz.

Bastetin úbor sa premenil na čisto čierny ako vždy, keď bola rozladená. „Aj tak by som si nikdy neodpustila, keby ste...“ Pozrela sa na našu vyčerpanú a vyľakanú partiu. „No, aspoň ste sa vrátili v poriadku. Čo bude ďalej?“

Walt sa zapotácal, takže Alyssa s Felixom ho museli podprieť.

„Nič mi nie je,“ tvrdil, aj keď to očividne nebola pravda. „Carter, ak chceš, všetkých zvolám. Schôdza na terase?“

Vyzeral, akoby sa chystal každú chvíľu odpadnúť. Walt by to nikdy nepriznal, ale naša hlavná liečiteľka Jas mi povedala, že teraz už bez prestania trpí takmer neznesiteľnou bolesťou. Držal sa na

nohách len vďaka tomu, že mu na hrud' maľovala hieroglyfy proti bolesti a nalievala doňho odvary. Napriek tomu som ho požiadal, aby šiel do Dallasu s nami – ďalšie rozhodnutie, ktoré som ľutoval.

Aj zvyšok našej skupiny sa potreboval vyspať. Felix mal oči opuchnuté od plaču a Alyssa bola v šoku.

Keby sa tá schôdza konala hneď, nebol by som ani vedel, čo povedať. Nemal som nijaký plán. Po tej spúšti, ktorú sme v Dallase zanechali, by som sa nedokázal postaviť pred celý nom a nezrútiť sa.

Pozrel som sa na Sadie. Bez slov sme sa zhodli.

„Zídeme sa zajtra,“ oznámil som ostatným. „Potrebujete sa trochu vyspať. To, čo sa stalo v Texase...“ hlas mi preskočil. „Pozrite, ja viem, ako sa cítite. Som na tom rovnako. No vy za to nemôžete.“

Neviem, či mi uverili. Felix si zotrel slzu z líca, Alyssa ho objala okolo pliec a spolu zamierili ku schodom. Walt venoval Sadie pohľad, ktorý som nedokázal dešifrovať – možno smutný alebo ľútoslivý –, a pobral sa za Alyssou.

„Agh?“ Chufu potľapkal zlatú skrinku.

„Jasné,“ prikývol som. „Mohol by si to odnieť do knižnice?“

To bola najbezpečnejšia miestnosť v dome. Po tom všetkom, čo sme obetovali, aby sme skrinku zachránili, som nemienil nič riskovať. Chufu sa s ňou odknisal.

Šiši bol taký unavený, že nedošiel ani do svojho krytého hniezda. Jednoducho sa stočil tam, kde pristál, a začal pochrapkávať, ešte zapriahnutý v lodi. Cestovanie duatom ho poriadne vyčerpalo.

Odopol som mu postroj a poškrabkal ho po operenej hlave. „Vďaka, kamarát. Nech sa ti sníva o tučných moriakoch.“

Zahrkútal zo sna.

Otočil som sa k Sadie a Bastet: „Musíme sa porozprávať.“

Bola takmer poľnoc, ale v obývačke ešte vládol čulý ruch. Julian, Paul a pár ďalších chalanov sa rozvaľovalo na gaučoch a sledovalo nejaký športový prenos. Drobci (naši traja najmladší uční) si na zemi vyfarbovali maľovanky. Konferenčný stolík bol plný vreciek s čipsami a plechoviek s kolou. Na koberčeku z hadej kože sa povaľovali topánky. Uprostred izby sa nad našimi učňami týčila

dvojposchodová socha Thowta, boha vedomostí s hlavou ibisa a so zvítkom a s brkom. Nieкто mu narazil na hlavu jeden z Amosových klobúkov, takže vyzeral ako bookmaker, ktorý na futbale prijíma stávky. Jeden z drobcov mu pastelkami nafarbil obsidiánové prsty naružovo a nafialovo. V brooklynskom dome si bohov skrátka vieme uctiť.

Keď sme so Sadie zišli po schodoch, chalani vyskočili z gauča.

„Ako to dopadlo?“ spýtal sa Julian. „Šiel tadiaľto Walt, ale nepovedal ani slovo...“

„Náš tím je v poriadku,“ upokojil som ho, „ale päťdesiaty prvý nom... ten nemal také šťastie.“

Julian sa mykol. Vedel, že pred drobcami sa nemá pýtať na podrobnosti. „Našli ste niečo užitočné?“

„Ešte nevieme,“ priznal som.

Viac som povedať nechcel, ale Shelby, naša najmladšia učnička, sa ku mne pritmolila, aby mi ukázala svoje maľovankové dielo. „Zabijem hada,“ oznámila. „Zabijem, zabijem, zabijem. Zlý had!“

Ukázala mi obrázok hada s kopou nožov v chrbte a s krížikmi namiesto očí. Keby to namaľovala v škôlke, asi by ju poslali k detskému psychológovi, ale tu aj tí najmenší chápali, že sa deje niečo vážne.

Zazubila sa na mňa a zašermovala ceruzkou ako kopijou. Cúvol som pred ňou. Shelby bola síce škôlkarka, ale zároveň aj výborný mág. Jej farbičky sa občas menili na zbrane a to, čo nakreslila, vystupovalo zo stránok – ako napríklad červeno-modro-biely jednorozec, ktorého stvorila na Deň nezávislosti.

„Super obrázok, Shelby.“ Cítil som sa, akoby mi plátno na múmie pevne sťahovalo srdce. Ako všetky najmenšie deti sem Shelby prišla so súhlasom svojich rodičov. Vedeli, že je v stávke osud sveta. Vedeli, že brooklynský dom je najlepšie a najbezpečnejšie miesto, kde Shelby môže trénovať. Lenže čo je to za detstvo, osvojovať si mágiu, ktorá by väčšinu dospelých zničila, a učiť sa o obludách z nočných môr?

Julian postrapatil Shelby vlasy. „Poď, malá. Nakreslíš mi ďalší obrázok, dobre?“

Shelby sa spýtala: „Zabiť?“

Julian ju odviedol. So Sadie a s Bastet sme potom zamierili do knižnice.

Ťažké dubové dvere sa otvorili a odhalili schodisko, ktoré klesalo do veľkého valcovitého priestoru, pripomínajúceho studňu. Na klenutom strope bola namaľovaná Nut, bohyňa nebies, a na temnomodrom tele sa jej ligotali strieborné súhvezdia. Podlahu tvorila mozaika jej muža Geba s telom pokrytým riekami, kopcami a púšťami.

Hoci bolo neskoro, naša samozvaná knihovnička Cleo stále zamestnávala svojich štyroch vešebtov. Postavy z hlíny pobehovali okolo, oprašovali police, usporadúvali zvitky a preberali knihy v priehradkách pripomínajúcich pláсты okolo stien. Cleo sedela za pracovným stolom a zapisovala si niečo do zvitku papyrusu, pričom sa rozprávala s Chufuom, ktorý čupel na stole pred ňou, tľapkal labou po našej novej starožitnej skrinke a vrčal v paviánčine niečo ako: „Počuj, Cleo, nekúpiš zlatú skrinku?“

Cleo nebola nijaká hrdinka, zato mala neuveriteľnú pamäť. Ovládala šesť jazykov vrátane angličtiny, svojej rodnej portugalčiny (pochádzala z Brazílie), starovekej egyptčiny a niekoľkých slov z paviánčiny. Dala si za úlohu zostaviť vzorový register všetkých našich zvitkov a zbierala ďalšie z celého sveta, aby nám pomohla nájsť informácie o Apopovi. To Cleo objavila spojenie medzi nedávnymi útokmi hada a zvitkami spísanými legendárnym mágom Setnem.

Veľmi nám pomáhala, aj keď sme ju občas poriadne štváli, pretože musela vo „svojej“ knižnici uvoľniť miesto na naše školské úlohy, internetové stanice, rozmerné artefakty a Bastetine staré čísla časopisu Mačacie záľuby.

Keď nás Cleo zbadala, ako schádzame zo schodov, vyskočila od stola: „Žijete!“

„Nehovor to tak prekvapene,“ zahundrala Sadie.

Cleo si zahryzla do pery. „Prepáč, ja len... teším sa. Chufu prišiel sám, tak som sa začala báť. Snažil sa mi niečo povedať o tejto zlatej skrinke, ale je prázdna. Našli ste Knihu prekonania Apopa?“

„Ten zvitok zhorel,“ vzdychol som. „Nepodarilo sa nám ho zachrániť.“

Zdalo sa, že Cleo od zúrivosti vybuchne. „Veď to bola posledná kópia! Ako mohol Apop zničiť takú vzácnosť?“

Mal som sto chutí pripomenúť jej, že Apop sa chystá zničiť celý svet, ale vedel som, že to počúva nerada. Od strachu sa jej robí zle.

Naštváť sa pre zvitok, to zvládala lepšie. Pri pomyslení na to, že dokáže zničiť knihu, by Cleo najradšej vrazila Apopovi jednu do nosa.

Jeden vešebt vyskočil na stôl. Pokúsil sa na zlatú skrinku prilepiť štítok, ale Cleo ho odvelila.

„Všetci naspäť na miesta!“ Zatlieskala a štyria vešebti sa vrátili na svoje podstavce. Zmenili sa zase na hlinené postavy, aj keď jedna mala stále gumené rukavice a držala perovú prachovku, čo vyzeralo trochu čudne.

Cleo sa naklonila, aby si prezrela zlatú skrinku. „Nič v nej nie je. Prečo ste ju priniesli?“

„To musíme so Sadie a s Bastet ešte len prebrať,“ odpovedal som, „ak by si nemala nič proti, Cleo.“

„Nemám.“ Cleo ďalej skúmala skrinku. Potom si uvedomila, že sa na ňu všetci pozeráme. „Ach tak... vy myslíte osamote. Jasné.“

Podľa všetkého ju trochu naštválo, ako sme ju vyhodili, ale vzala Chufua za ruku: „Pod', paviánik. Dostaneš dobrôtku.“

„Agh!“ šťastne vyhrkol Chufu. Zbožňoval Cleo, pretože ho krmila maškrtami. Z dôvodov, ktoré nikto z nás nechápal, Chufu miloval veci, ktoré sa začínali na p, ako piškóty, puding alebo palacinky.

Len čo Cleo a Chufu odišli, zhĺkli sme sa so Sadie a s Bastet okolo nášho nového prírastku.

Skrinka mala tvar miniatúrnej školskej skrinky. Zvonka vyzerala zlatá, ale ten dojem vyvolávala len tenká vrstva pozlátky na dreve, pretože celá skrinka veľa nevážila. Po bokoch a zhora mala vyryté hieroglyfy a obrázky faraóna a jeho ženy. Vpredu boli dvojité dvierka so zámkou a za nimi... no, nič zvláštne. Malý podstavec so

zlatými odtlačkami nôh, akoby tam kedysi stávala staroveká egyptská bábika Barbie.

Sadie študovala hieroglyfy po bokoch skrinky. „Celé sa to týka Tutanchamona a jeho ženy – priania spokojného posmrtného života. Bla, bla, bla. Je tu obrázok, ako lovia kačky. To myslia vážne? Takto si predstavovali raj?“

„Ja mám kačky rada,“ poznamenala Bastet.

Pohýbal som dvierkami v pántoch hore-dolu. „O tie kačky podľa mňa nejde. Nech v tom bolo čokoľvek, je to preč. Možno to odniesli vykrádači hrobov alebo...“

Bastet sa uškrnula. „Vzali to vykrádači hrobov, určite.“

Zamračil som sa na ňu. „Čo je na tom smiešne?“

Zaškerila sa na mňa a potom aj na Sadie, než jej došlo, že tomu vtipu nerozumieme. „Aha... jasné. Takže vy neviete, čo to je. Pochopiteľne. Nezachovalo sa ich veľa.“

„Veľa čoho?“ spýtal som sa.

„Skriniék tieňov,“ povznesene vyhlásila Bastet. „Je to skutočná skrinka tieňa – skrinka, ktorá uchováva tieň.“

Neznelo to, akoby žartovala, ale pri mačkách sa to odhaduje dosť ťažko.

„Práve je vnútri,“ tvrdila. „Nevidíte ho? Malý tieňový kúsok Tutanchamona. Ahoj, tieňový Tutanchamon!“ Zakývala prstami na prázdnu skrinku. „Preto som sa smiala, keď si povedal, že to vzali vykrádači hrobov. Haha! To by teda bol úlovok.“

Pokúšal som sa to pochopiť. „Počkaj... počul som oca prednášať takmer o všetkých egyptských artefaktoch, ale o skrinkách tieňov nehovoril ani raz.“

„Ako som povedala,“ zopakovala Bastet, „nezachovalo sa ich veľa. Taká skrinka sa väčšinou pochovávala ďaleko od zvyšku duše. Tutanchamon bol hlupák, ak ju dal umiestniť do vlastnej hrobky. No možno ju tam dal nejaký kňaz napriek jeho príkazom, trebárs naschvál.“

Tomu som nerozumel už vôbec, ale na moje prekvapenie Sadie nadšene prikyvovala.

„O tomto teda hovoril Anup,“ uvažovala. „Hľadaj to, čo tam

nie je.' Keď som sa pozrela do duata, videla som v skrinke tmú. A krstný otec Vinnie vravel, že je to návod na porazenie Apopa."

Rukami som naznačil, že žiadam technickú prestávku. „Tak píš. Sadie, kde si videla Anupa? A odkedy máme krstného otca menom Vinnie?"

Tvárla sa trochu rozpačito, ale opísala nám svoje stretnutie s tvárou v stene a potom vízie mamy a Eset a svojho božského takmerpriateľa Anupa. Viem, že je dosť roztržitá, ale aj mňa prekvapilo, koľko tajomných odbočiek počas cesty múzeom zvládla.

„Tá tvár v stene mohol byť nejaký trik," nadhodil som.

„Možno... ale ja si to nemyslím. Vravel, že potrebujeme jeho pomoc a že nám zostávajú len dva dni, než sa s ním niečo stane. Tá skrinka nám vraj ukáže, čo potrebujeme. Anup mi naznačil, že som na správnej ceste, keď ju zachraňujem. A mama..." Sadie preskočil hlas. „Mama povedala, že je to jediná cesta, ako sa s ňou môžeme stretnúť. S dušami mŕtvych sa niečo deje."

Zrazu sa mi zdalo, že som zase v duate, obklopený tou mrazivou hmlou. Pozeral som na skrinku, ale stále som nič nevidel. „Čo majú tiene s Apopom a dušami mŕtvych?"

Pozrel som sa na Bastet. Zarývala nechty do stola ako do škrabadla. Robievala to vždy, keď bola nervózna. Zničila už plno stolov.

„Bastet?" opatrne ju oslovila Sadie.

„Apop a tiene," uvažovala Bastet, „to mi nikdy nenapadlo..." Pokrútila hlavou. „Na tieto veci by ste sa vážne mali spýtať Thowta. Vie toho oveľa viac než ja."

V hlave sa mi vynorila spomienka. Oco prednášal na univerzite... možno v Mníchove? Študenti sa ho pýtali na egyptské poňatie duše, ktoré malo mnoho zložiek, a oco vravel niečo o tieňoch. „Ako jedna ruka s piatimi prstami," vysvetľoval vtedy. „Jedna duša s piatimi časťami."

Zdvihol som ruku s natiahnutými prstami a lovil som v pamäti. „Päť častí duše... čo sú zač?"

Bastet mlčala. Zdalo sa, že nie je vo svojej koži.

„Carter?" spýtala sa Sadie. „Ako to súvisí..."

„Len počkaj,“ prerušil som ju. „Prvá časť je ba, však? Naša osobnosť.“

„Slepačia podoba,“ potvrdila Sadie.

To je celá Sadie, pomenovať časť našej duše po hydine, ale pochopil som, ako to myslí. Ba môže opustiť naše telo, keď spíme, alebo sa môže vrátiť na zem ako duch, keď zomrieme. Zjavuje sa ako veľký žiarivý vták s ľudskou hlavou.

„Áno,“ prikývol som, „slepačia podoba. Potom je ka – životná sila, ktorá telo opustí, keď človek zomrie. Ako ďalšia nasleduje ib – srdce...“

„... záznam dobrých a zlých skutkov,“ dodala Sadie. „To je ten kúsok, ktorý sa v posmrtnom živote váži na váhach spravodlivosti.“

„A štvrtý...“ zaváhal som.

„Ren,“ našepkala mi Sadie, „tvoje tajné meno.“

Cítil som sa tak trápne, že som sa na ňu nedokázal ani pozrieť. Vlni na jar mi zachránila život tým, že vyslovila moje tajné meno, ktoré jej umožnilo prístup k mojim najtajnejším myšlienkam a najtemnejším pocitom. Odvtedy mi s tým dala pokoj, ale aj tak... Nie je to vec, ktorú by človek s chuťou zveril mladšej sestre.

Ren bola aj časť duše, ktorej sa pred šiestimi mesiacmi kvôli nám vzdal náš priateľ Bes v hazardnej hre s bohom mesiaca Chonsuom. Z Besa zostala prázdna škrupinka boha, sediaca na invalidnom vozíku v opatrovateľskom dome pre bohov v duate.

„Správne,“ povedal som. „No tá piata časť...“ Pozrel som sa na Bastet, „... to je tieň, však?“

Sadie sa zamračila. „Tieň? Ako môže byť tieň časťou duše? Je to len obrys, nie? Hra svetla.“

Bastet zdvihla ruku nad stôl. Jej prsty vrhali na drevo nejasný obraz. „Svojho tieňa sa nikdy nezbavíš – je to tvoj šut. Majú ho všetky živé tvory.“

„A aj kamene, ceruzky a topánky,“ nadvihla obočie Sadie. „To znamená, že aj ony majú duše?“

„Ale no tak,“ zahriakla ju Bastet. „Živé veci sa od kameňov líšia... teda väčšinou. Šut nie je len fyzický tieň. Je to čarovná projekcia – obrys duše.“

„Takže táto skrinka...“ zamyslel som sa. „Ak hovoríš, že uchováva tieň kráľa Tutanchamona...“

„Myslím tým, že uchováva jednu päťtinu jeho duše,“ potvrdila Bastet. „Hostí faraónov šut, aby sa v posmrtnom živote nestratil.“

Mal som dojem, že mi vybuchne mozog. Vedel som, že tá vec s tieňmi musí byť dôležitá, ale nevedel som ako. Ako by mi niekto dal kúsok skladačky, ale zo zlého puzzle.

Nepodarilo sa nám získať ten správny kus – nenahraditeľný zvitok, ktorý by nám pomohol poraziť Apopa – a nepodarilo sa nám zachrániť celý nom plný spriateleneých mágov. Z tej výpravy sme si odniesli len prázdnu debničku ozdobenú kačkami. Chcelo sa mi kopnúť do tieňovej skrinky kráľa Tutanchamona, až by sa rozletela na kusy.

„Stratené tieň,“ zamrmal som. „To znie ako z rozprávky o Petrovi Panovi.“

Bastet zasvietili oči ako lampióny. „Čo myslíš, že inšpirovalo príbeh o stratenom tieni Petra Pana? Ľudia si o tieňoch rozprávali celé stáročia, Carter – všetko to vzniklo v časoch Egypta.“

„No načo nám to bude?“ nechápal som. „Kniha prekonania Apopa, tá by nám pomohla, lenže je preč!“

Jasné, hovorila zo mňa zlosť. Bol som naštvaný.

Pri spomienke na ocove prednášky sa mi chcelo byť zase malým chalanom a cestovať s ním po svete. Prežili sme spolu dosť čudných vecí, ale cítil som sa s ním v bezpečí a chránený. Oco si vždy vedel poradiť. Lenže z tých dní mi zostal iba kufor hore v skrini, na ktorý sadal prach.

Nebolo to spravodlivé, ale vedel som, čo by mi na to povedal oco: „Spravodlivosť znamená, že každý dostane, čo potrebuje. A jediná cesta, ako dostať, čo potrebuješ, je postarať sa o to sám.“

Vďaka, oco. Čelím tu nepredstaviteľnému nepriateľovi a to, čo potrebujem, aby som ho porazil, bolo práve zničené.

Sadie mi musela z tváre vyčítať, na čo myslím. „Carter, my na to prídeme,“ sľubovala. „Bastet, predtým si chcela povedať niečo o Apopovi a tieňoch.“

„Nie, nechcela,“ zamrmalala mačacia bohyňa.

„Prečo si z toho taká nervózna?“ spýtal som sa. „Aj bohovia majú tieň? Má ho Apop? A ak áno, ako to funguje?“

Bastet vyryla nechťami do stola pár hieroglyfov. Vedel som, čo to znamená: nebezpečenstvo.

„Úprimne povedané, deti... toto je otázka pre Thowta. Áno, bohovia majú tieň. Samozrejme, že ich máme, ale... ale o takej veci by sme nemali hovoriť.“

Málokedy som videl Bastet takú nesvoju. Netušil som, prečo ju to tak vyviedlo z miery. Bola to bohyňa, tisícročia bojovala s Apopom zoči-voči, zubami-nechťami, v magickom väzení. Prečo sa bojí tieňov?

„Bastet,“ spustil som, „ak nenájďeme lepšie riešenie, budeme musieť podniknúť plán B.“

Bohyňa sa mykla. Sadie skľúčene civela na stôl. Plán B bola vec, ktorú sme ja, Sadie, Bastet a Walt preberali len medzi sebou. Naši ostatní učni o ňom nevedeli. Neoznámili sme s ním ani strýka Amosa, taký bol strašný.

„To... to by som nechcela,“ zamrmlala Bastet, „ale, Carter, ja naozaj nepoznám odpovede. A ak sa začneš vypytovať na tieň, zabýdneš do veľmi nebezpečnej...“

Niektó zaklopal na dvere knižnice. Navrchu schodiska sa objavili Cleo s Chufuom.

„Nerada ruším,“ ospravedlnila sa Cleo. „Carter, Chufu sa práve vrátil z tvojej izby. Myslím, že s tebou chce hovoriť.“

„Agh!“ potvrdil Chufu.

Bastet paviániu reč preložila. „Vraj máš v miske na veštenie hovor, Carter. Súkromný hovor.“

Akoby som už aj tak nebol s nervami v koncoch. Len jedna jediná osoba sa mi mohla prihlásiť z vešteckej misky, a ak ma kontaktuje tak neskoro v noci, určite má zlé správy.

„Porada sa odkladá,“ oznámil som ostatným. „Uvidíme sa ráno.“